

?Alguna cosa comença a canviar

«Tinc la sensació que el dia de Sant Jordi va marcar un punt d'inflexió, tot i que no ens podem despistar»

Després de més d'un any de pandèmia, per fi, hi ha hagut un dia que hem començat a veure la llum al final del túnel. (Ho admeto, frase tòpica.) Encara no sabem com de llarg és aquest túnel, però el dia de Sant Jordi va marcar un punt d'inflexió. Sol, parades, llibres, roses (poques pels límits que es van posar a les parades) i gent, sobretot, molta gent vam tornar a omplir els carrers. I la sensació general, quan et trobaves algú que feia temps que no veies, era que alguna cosa estava començant a canviar.

Va ser quasi un 23 d'abril com els d'abans. En resum, diria que, malgrat tot, va ser Sant Jordi i segur que en vindran de millors: sense positius i lliures de mascaretes. Tant de bo!

El calendari ha avançat i ens hem plantat al divendres 30 d'abril, set dies després. *El 9 Nou* obre el diari amb aquest titular: "Els positius per Covid a Osona baixen per primer cop a nivells d'abans de la segona onada". Per fi, tenim xifres d'abans del setembre... de fa set mesos, que aviat és dit! És un titular optimista que fa temps que no llegim i que reforça aquesta idea que alguna cosa comença a canviar. Els hospitals d'Osona i les seves UCI, això sí, continuen encara massa plens de pacients amb coronavirus, però les xifres ja no són tan alarmants com fa unes setmanes. I la vacunació, no tan ràpid com voldríem, també va avançant.

Així, doncs, veiem la llum al final del túnel, però encara ens queda per arribar al final de tot i no ens podem despistar. Ara, el més important és que no haguem de recular en aquesta desescalada que tant esperem. I és que aquest virus és incontrolable i t'arriba quan menys t'ho esperes. Us explico el mes cas.

Durant tota la pandèmia, he treballat sempre. Per feina, he anat amunt i avall, i fins i tot vaig arribar a pensar que ja ho havia passat, que no podia ser que no ho hagués enganxat havent tingut contacte amb tanta gent. Doncs resulta que no. El dimarts 9 de març a la tarda, després de 24 hores amb símptomes sospitosos, vaig donar positiu en un test d'antígens, només quatre dies després de donar negatiu en una altra prova. Començava el meu primer aïllament total des del març del 2020.

Catorze dies tancat i barrat, segurament, per la ditxosa variant britànica, un pèl més agressiva. Per sort ho vaig passar de manera lleu, com una grip, però sense cap pista de com vaig interioritzar aquest coi de virus. I m'agradaria saber-ho, no per buscar el culpable, sinó per saber com carai s'agafa.

I un cop ho passes és quan t'adones encara més de la importància de fer cas de les recomanacions i és quan valores, sobretot, la maquinària que s'engega quan surt un positiu: la feina dels rastrejadors i dels professionals del CAP, en el meu cas del CAP El Remei de Vic. Cap queixa, al contrari.

El meu consell és que, quan tinguem temptacions de passar-nos de la ratlla (tots les tenim), pensem en tot això. Fem cas al Procicat, però, sobretot, apliquem el sentit comú perquè, tard o d'hora, i ara sembla que més d'hora que tard, alguna cosa està a punt de canviar.